

Niet-revalideerbaar

Niet-revalideerbaar

André Suidman

Omslagfoto: www.bravenewbooks.nl

Overige foto's uit eigen bron

ISBN: 9789465126647

Copyright © 2024 André Suidman

Voor Christa

Dat iets simpels als
dit
opschrijven zo ingewikkeld is
als je hand niet meer kan
wat je wilt dat hij doet

Huub van der Lubbe, juli 2010
(op een muur van de Hoogstraat in Utrecht)

Inhoud

Introductie	9
Het meeste gaat vanzelf over	11
Een potje squash	13
MRI scan	20
De huisarts	23
Subject of object	25
Honderd pakjes boter	26
Bloedwaarden	29
Gerustgesteld	35
Een vaste baan	37
Een telefoongesprek	42
2017 - 2019	44
Alles is anders	49
30 juni 2019	51
Vijf weken	54
Het licht gaat aan	70
Thuis	86
Plasticiteit	91
Zelf geregeld	93
Goede vrijdag	99
Ongelofeloos	100
Vier maanden	106
Revalidatie	111
De stille kracht	113
De Hogeschool van Amsterdam	116
Herfstvakantie	129
Lopen	135
Togo, een reis met andere ogen	145
Gastcollege	151

EVO	153
Theater is meer.....	156
2024	161
De plek voor een gesprek	169
Slot	173

Introductie

Dit is een waargebeurd verhaal.

Zo begint elke aflevering van de streaming serie Fargo. This is a true story. Terwijl je weet dat Fargo allemaal is gefantaseerd.

De introductie van Fargo gaat verder. The events depicted took place in...

De gebeurtenissen beschreven in dit verhaal vonden plaats in Utrecht van 2015 tot en met 2024.

At the request of the survivors the names have been changed.

Er is geen verzoek geweest, iedereen leeft nog en er gaat niemand dood maar buiten mijzelf wordt niemand bij naam genoemd. Behalve Olga. Niemand weet of Olga echt bestaat of dat ze zomaar op een namiddag lang geleden door mij bedacht is en langzamerhand in de loop der jaren bij iedereen geïntroduceerd.

Doodgaan heeft wel enige toelichting nodig. Afhankelijk van de bron die geraadpleegd wordt overlijdt twintig tot veertig procent van de mensen binnen een jaar na een hersenbloeding. Hoe die cijfers geïnterpreteerd of gecalculeerd moeten worden bij twee hersenbloedingen is mij niet bekend. Het is nu eenmaal lastig met kansen en procenten te rekenen bij samengestelde gebeurtenissen. Ik hou het op twintig procent totaal. Een foute rekenwijze maar meer dan twintig geeft mij in dit geval een raar gevoel. Raar gevoel en waargebeurd is een mooie combinatie.

Out of respect for the dead the rest has been told exactly as it occurred. Daarmee eindigt de introductie van Fargo.

Nogmaals, er gaat niemand dood in dit verhaal. De rest wordt zo waarheidsgetrouw mogelijk weergegeven. Dit in tegenstelling tot Fargo, wat ik overigens een prachtige serie vind. Hersenbloedingen hebben impact op de hersenen en het geheugen. Wellicht sluipt er ergens een minimale onzuiverheid in de waarheid.

Het meeste gaat vanzelf over

Een potje squash

Donderdag 28 mei 2015 is een donderdag als elke donderdag. Overdag heb ik lesgegeven op de Hogeschool van Amsterdam (HvA) en ik ga even na zessen met de trein richting Utrecht. Ik ben niet in dienst bij de HvA maar ingehuurd. Vorig schooljaar een of twee keer ingevallen. Dat is blijkbaar goed bevallen want begin van het schooljaar werd ik opnieuw gevraagd. Dit schooljaar ben ik het hele jaar ingevallen. Bij de HvA is er altijd wel een docent tekort, ziek of om een of andere reden niet in staat les te geven. Per september treed ik in dienst bij de HvA. Voor het eerst na zeventien jaar weer een vaste baan. Ik ben onderweg met de trein richting Utrecht. Niet met de intercity maar met de stoptrein zodat ik bij station Zuilen kan uitstappen omdat ik in het begin van de avond heb afgesproken bij All Inn Squash even te spelen. Ik ben ruimschoots op tijd en heb dus tijd voor een hamburger of een sateetje. Niet het gezondste voedsel, maar je moet toch iets eten. Helemaal ongezond is het ook weer niet, hou ik mezelf voor. Ik worstel al jaren met mijn gewicht. Elk jaar een kilo zwaarder. Ik ben nu zo'n 110 kilo, maar niet echt dik, lieg ik tegen mezelf. Ik beweeg genoeg. Twee à drie keer in de week squash, dit jaar geef ik les waarbij ik voor de klas sta, reis met het openbaar vervoer en af en toe dwaal ik flink door Utrecht. Daar ligt het niet aan. Maar elk jaar, de laatste vijftien jaar, een kilootje meer. Ik zeg wel eens dat ik gewoon te kort ben voor mijn omvang. Van squash val je niet af, het is immers geen duursport, maar sinds ik squash, nu ongeveer zeven jaar, word ik in ieder geval niet zwaarder. Mijn tegenstander, of als ik het positief en minder competitief formuleer, mijn medespeler arriveert en als het onze tijd is betreden we de baan. De partij verloopt zoals het meestal bij deze tegenstander, sorry medespeler, verloopt. Ik trek aan het kortste eind weet ik halverwege de wedstrijd. Helemaal als ik

een makkelijke bal mis. En vervolgens mis ik er nog één. En nog één. En nog één. Ik raak opeens geen bal meer. We leggen de wedstrijd stil en proberen het een en ander zoals op een been staan en de vinger naar de neus bewegen. De mondhoek hangt niet. Niks aan de hand. Alles gaat goed en het gezicht toont geen scheve afwijkingen maar squashen lukt niet meer. Zelfs als ik serveer, het makkelijkste van het spelletje, lukt het me niet meer om de bal te raken. Het is alsof dat wat ik zie niet goed wordt geïnterpreteerd door de rest van mijn lichaam. Heel vreemd. We stoppen ermee. Bij het verlaten van de baan loop ik tegen de deurpost aan. Opnieuw een foutieve interpretatie. De volgende dagen loop ik zo nu en dan tegen een deurpost aan, pak af en toe met de auto een stoeprandje mee en ontdek dat ik mijn naam niet meer kan schrijven. Als ik André wil schrijven beweegt mijn hand van het papier af bij de r en de e wordt nooit geschreven. Vinger naar de neus en op een been staan lukt nog steeds. Praten is ook niets op aan te merken. Maar mijn eigen naam schrijven lukt niet meer. Ik wil me geen zorgen maken en heb vooralsnog de houding: het is vanzelf gekomen, dus het gaat ook vanzelf over. Ik ben niet afwezig en kan de dagen normaal doorkomen.

Na het weekend, op maandag, heb ik met mijn vaste squashmaatje afgesproken. Als ik hem vertel wat er is gebeurd kijkt hij me aan met een blik van 'dit is niet gezond jochie' maar hij houdt voorlopig zijn mond. Hij weet dat het geen zin heeft om uitgebreid te beargumenteren dat ik naar een dokter moet. Nog niet. Op de baan blijkt dat er in die paar dagen weinig is veranderd. Ik raak geen bal en mijn squashmaatje stelt voor om even iets anders te proberen. Hij zal de ballen netjes en rustig aanspelen en dan mag ik proberen de bal te raken. We hebben baan drie in de hoek en staan gelukkig uit zicht. Niemand is getuige van mijn gestuntel. We doen dat vijftien tot twintig minuten achter elkaar. Na verloop van tijd begin ik af en toe

een bal terug te slaan. We knoeien door maar na ongeveer een half uur is het wel genoeg. Voor we de baan verlaten vindt mijn squashmaatje het juiste moment om te zeggen dat ik morgen minstens naar een dokter moet. Dat besef, of liever gezegd die bereidwilligheid, begint langzaam tot me door te dringen. Maar het wordt woensdag in plaats van dinsdag want morgen moet ik werken. Lesgeven. Die ene dag zal het verschil niet maken.

Ik ben in mijn leven nooit snel of vaak naar de dokter gelopen. De meeste dingen gaan immers vanzelf over. Daardoor heb ik nog steeds dezelfde huisarts die ik had als kind. Niet dezelfde persoon, ik geloof dat het inmiddels de derde of vierde persoon is, maar ik loop nog steeds bij hetzelfde medisch centrum. Zo heet het inmiddels. Zelfs in de jaren dat ik niet in Utrecht woonde en de periodes dat ik regelmatig in het buitenland verbleef deed ik geen moeite om me bij een andere huisarts in te schrijven. De huisarts had ik niet nodig en de meeste dingen gaan toch vanzelf over. Over dit ongemak is inmiddels een lichte twijfel ontstaan.

Woensdag 3 juni ga ik naar de huisarts. Na uitleg van het gebeuren en wat testjes is voor de huisarts de conclusie simpel. Linea recta naar het ziekenhuis. Ik heb voor het schrijven van dit verhaal veel informatie uit de verschillende elektronische patiëntendossiers (EPD) gehaald. Ook deze doorverwijzing naar het ziekenhuis is in het EPD van de huisarts vastgelegd. Het EPD bevat de observaties van de huisarts, het bevat zijn testuitslagen en mogelijke vermoedens. Daarbij zijn ook de technische zaken zoals bloeddruk en saturatie genoteerd. Bloeddruk is aan de hoge kant (180/110) en saturatie is gezond, 97%. Verder valt in het EPD te lezen dat de patiënt, ik dus, een blanco voorgeschiedenis heeft en geen medicatie gebruikt.

In het ziekenhuis word ik opgenomen voor een dag. Hetgeen betekent dat ik het ziekenhuis pas mag verlaten als ik ontslagen ben. Ik ga meteen de molen in. Een aparte beleving. Ik heb

tenslotte in mijn leven niet veel tijd bij de dokter of als patiënt in ziekenhuizen doorgebracht. Als klein kind een keer om mijn amandelen te knippen (bijgekomen uit de narcose tijdens de operatie) en in 1999 om een abces als gevolg van een ontstoken kies uit mijn gezicht te verwijderen. Het abces kon in eerste instantie niet gevonden worden ondanks dat ik aangaf waar de pijn precies zat. Toen ik een paar dagen later voor controle kwam lag ik binnen het uur op de operatietafel. Ik had al die dagen een temperatuur van 39,6. Dit hield aan tot twee dagen na de operatie. De operatie was op donderdag en zondagmorgen werd ik na de eerste nacht goed slapen sinds een week eindelijk koortsvrij wakker met een temperatuur van 36,9. Daarom zijn de getallen zo makkelijk te onthouden.

Veel ervaring met ziekenhuizen heb ik verder niet en de ervaring die ik heb is niet volledig positief. Terwijl ik door de gangen wandel van het ziekenhuis viel mij al op dat niemand je aankijkt. Iedereen doet zijn best om je niet te zien. Geen oogcontact. Blik strak vooruit of omlaag gericht. Zelf ben ik precies het tegenovergestelde. Ik maak juist graag oogcontact, al is het maar een fractie van een seconde. Een mislukte glimlach, een zacht hallo of een binnensmondse goedemorgen. Meestal mompelt de ander dan wel wat terug. Het is nu eenmaal prettig om even gezien te worden, al is het maar voor een fractie van een seconde.

Ongezien begeef ik mij van onderzoek naar onderzoek. Waarom de meeste onderzoeken worden gedaan snap ik niet maar thuis heb ik de gelegenheid om het een en ander rustig uit te zoeken. Ik ben aan het einde van de dag echter zo emotioneel geroerd dat van rustig uitzoeken niets terecht komt. Op die dag wordt een hartfilmpje gemaakt, de halsslagaders worden doorgelicht en er wordt een CT-scan gemaakt. Tenminste, als ik het mij goed herinner. Aan het eind van de middag heb ik een gesprek met de arts en zij vertelt mij de

bevindingen. Om met de deur in huis te vallen: ik heb een hersenbloeding gehad in de rechter kleine hersenen. Dat is te zien op de CT-scan. De CT-scan toont een vlek in de hersenen van 17 mm. Op de foto zie je uiteraard een plat vlak maar je moet beseffen dat het een bolletje is. De vlek is het gevolg van vermoedelijk een gesprongen ader en daardoor is er bloed gelekt in de hersenen. Daar kunnen de hersenen niet tegen. De bloeding zit in de kleine hersenen en die zitten niet gedraaid. Rechts stuurt het rechterdeel van het lichaam aan en links het linkerdeel. Dit in tegenstelling tot de grote hersenen waar rechts links aanstuurt en links rechts. In de rechter kleine hersenen wordt onder andere de fijne motoriek geregeld. Dat verklaart in ieder geval waarom ik niet meer kan squashen. De arts vertelt verder dat het enige weken duurt voordat het bloed is opgedroogd en dat ik daarna de MRI in moet. Men wil controleren of het alleen een gesprongen ader is of dat er eventueel nog een andere oorzaak onder de bloedvlek zit. Zolang de vlek daar zit is dat niet goed te zien. Heb ik nog vragen?

Ik heb ontzettend veel vragen, dit soort nieuws krijg je niet elke dag, maar ik stel er niet een. In mijn hoofd buitelen de vragen over elkaar heen, maar niet een komt uit de buiteling naar boven. De arts sluit af met een opmerking over mijn gewicht. Het zou beter zijn als ik iets aan mijn gewicht doe. Voor mij te vrijblijvend: zou beter zijn. Ik plan twee afspraken over enkele weken. Een voor de MRI-scan en een voor het bespreken van de MRI-scan en een eventueel vervolgtraject. Vervolgens word ik ontslagen uit het ziekenhuis.

Ik weet eerlijk gezegd niet wat ik die avond gedaan of gedacht heb. Het is zoals iemand niet meer weet op vrijdag wat hij 's maandags heeft gegeten. Terwijl een hersenbloeding toch iets is wat je niet elke dag meemaakt. Ik weet wel wat ik de volgende dag gedaan heb. Gewoon gewerkt. Lesgegeven. Van

het rustig uitzoeken, wat de onderzoeken betreft, is in ieder geval niets terechtgekomen. Grote kans dat ik die avond op de bank voor me uit heb zitten staren. Ik kan altijd zeggen dat ik een contemplatieve avond heb gehad. Maar wat ik heb gedacht, geen flauw benul. Je krijgt gelukkig niet elke dag te horen dat er iets met je hersenen aan de hand is. Een van de belangrijkste organen in je lichaam. Of denkt iedereen dat als hij plotseling geconfronteerd wordt met een mankement aan een van zijn organen? Is het mankement of de verstoring altijd aan het belangrijkste orgaan? Feit is wel dat we, of liever gezegd de medische wetenschap, te weinig weten over de hersenen. We nemen ze voor lief. Als alles naar behoren werkt, is het goed. Pas als er afwijkingen of verstoringen zijn, gaan we vragen stellen. Dat heb ik weinig gedaan die dag, terwijl ik daar normaal gesproken geen enkele moeite mee heb.

De volgende dag ga ik gewoon werken. Dat zorgt ervoor dat ik in ieder geval mijn gedachten op iets anders kan richten. Langzamerhand wordt mijn leven weer normaal. De MRI scan en het bespreken daarvan zijn op een bepaalde manier wel constant aanwezig, maar ik begin aan het idee van een hersenbloeding te wennen. Feitelijk heb ik er, naarmate de weken voortschrijden, steeds minder last van. Ik bespreek het voorval met een vriend. Ik bespreek het voorval met een vriendin. Ik loop niet meer tegen deurposten aan en langzamerhand merk ik niets meer van de deficiënties. Eentje echter wil ik de lezer niet onthouden. Ik heb een stadsfiets met drie versnellingen. Als ik naar een hogere versnelling wil moet ik het handvat naar beneden draaien. Wil ik naar een lagere versnelling dan moet het handvat naar boven. In beide gevallen gewoon doortrappen. In de periode voor de MRI scan en ook nog een tijdje erna lukte het mij om, onnadenkend, het schakelen precies tegengesteld te doen. Ik wilde naar een hogere versnelling, dacht omhoog en schakelde juist naar een